

bort, som ere Medlemmer af Folkekirken, selv om de ikke ere døbte og konfirmerede i den efter den Fortolkning, som altsaa mulig kan gøres gældende; i saa Henseende vil jeg langt foretrække de Ord, der staa i Forslaget fra i Fjor: „at de ere døbte med den kristelige Menigheds Daab og regne sig som Medlemmer af den danske Folkekirke“. Der var der ikke Tale om Konfirmation, og det finder jeg ogsaa ganske naturligt, lige saa naturligt som det er beklageligt, at den er kommen ind her. Da der allerede er talt om denne Ting fra anden Side, skal jeg ikke dvæle videre derved; det har jo ogsaa Betydning for Folkekirkens almindelige, om jeg saa maa sige, artige Medlemmer, at det bliver strøget. Dog skal jeg betone, at det allerede for over 40 Aar siden er udtalt af den daværende Justitsminister — dette henvender jeg særlig til den højtærede Justitsminister, som det glæder mig at se her lige for mig — at det vilde være „ikke blot kirkelig uberettiget, men ogsaa retsstridigt at betragte den, som nægter at underkaste sig Konfirmation, som udtraadt af Folkekirken.“ Det er ikke blot kirkelig uberettiget! Jeg beder ærede Medlemmer bemærke, hvilken Dristighed, at Justitsministeren tør udtale, hvad der er kirkelig berettiget og uberettiget; det turde Justitsministeren erklære den 18de Juli 1861 — hvem det var, husker jeg ikke; det kan maaske ældre Medlemmer underrette mig om, — og det lige i Ansigtet paa Kultusministeren. Denne havde nemlig i Anledning af, at en ikke i Folkekirken konfirmeret Person havde ønsket kirkelig Vielse, forespurgt Justitsministeren, ingenlunde, om det var *kirkelig* forkert at lade være at lade sig konfirmeres; det forbeholdt han sig formodentlig selv at afgøre, men om Konfirmationens *borgerlige* Betydning. Det er meget interessant at se, at Justitsministeren saa sætter alle Formaliteter til Side og siger lige ud rent og skært: Det er kirkelig uberettiget og ogsaa retsstridigt at betragte den, som nægter at underkaste sig Konfirmationen som udtraadt af Folkekirken, naar han i øvrigt bekender sig til Folkekirkens Tro. Og han motiverer det saa overmaade slaaende med at sige: „Hvad ville I i Virke-

ligheden gøre ved et saadant ukonfirmeret, men i øvrigt til Folkekirken hørende Menneske, naar I ikke ville give ham kirkelig Vielse?“ Sæt nu, at det gælder begge Brudefolkene, de ere begge døbte men begge ukonfirmerede. De ville have kirkelig Vielse, men I sige Nej, hvad saa? Naar de saa gaa til den borgerlige Øvrighed, faa de ogsaa Nej, thi Loven af den 13de April 1851 hjemler kun borgerlig Ægteforening for Folk, hvoraf i alt Fald den ene staa uden for Folkekirken; men disse staa begge to inden for. Nej, siger Justitsministeren, de ere begge saavel borgerlig som kirkelig berettigede til at betragte sig som fuldt gode Medlemmer af Folkekirken. — Efter den Stemning, der er kommen frem her i Salen, stoler jeg paa, at dette med Konfirmationen vil gaa ud, saa meget mere som jeg glæder mig over den imødekommende Maade, hvorpaa den højtærede Minister, saa vidt jeg forstod, i Gaar udtalte sig om dette Spørgsmaal som om saa mange andre; thi det var ogsaa et talende Vidnesbyrd om det ny System, at den højtærede Minister trods de mange Anker mod Lovforslaget og de mange Krav paa Forandringer i det i alt Fald vistnok kun paa meget faa Punkter har stillet sig afvisende, men tværtimod imødekommende og rede til Forhandling.

Men selv om Konfirmationen gaar ud, bliver Daaben tilbage, og den ville disse Fri-menighedsmedlemmer dog strande paa, hvis der vedbliver at staa „døbte i Folkekirken“. Der beder jeg om, at man vender tilbage til Udtrykket i Fjor: „døbte med den kristelige Menigheds Daab“. Nu sagde den højtærede Kultusminister i Gaar, og det har Adresse her, skønt det fik en anden Adresse, at saa kunde baade Katolikker og Reformerte komme med. Det er muligt; men disse vilde jo for Resten alligevel strande paa den Hindring, at man skal „høre til Folkekirken“, og det vil dog ingen paastaa, at de gøre. Men hvis man dog var bange for, at de skulde kunne komme med, kunde man jo ændre Udtrykket til „døbt med den evangelisk-lutherske Kirkes Daab“, eller „i den evangelisk-lutherske Kirke“. Saa vilde de være lukkede ude, og saa kunde dog de Mennesker, her er Tale om, komme med. Der er jo